

Gevonden voorwerpen

Eerste druk © 2026 Peter Keijsers

ISBN:

Uitgever: Brave New Books/PerKament Uitgeverij

Afbeelding voorkaft: Nederlandse Spoorwegen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag door derden op enigerlei wijze voor welk doel dan ook gebruikt worden zonder uitdrukkelijke schriftelijke toestemming vooraf van de auteur en/of uitgever.

PETER KEIJSERS

GEVONDEN
VOORWERPEN

MIST OVER DE STAD

De stad draagt een sluier van nevel,
Een geheimzinnige bruid,
Verhuld in grijze woorden
Die de wereld zachtjes uitgommen.

Lantaarns hangen als bange maanvruchten,
Hun licht verstrikt in zilveren webben,
Schimmen kruipen langs gevels,
Geraamtes van een stad die fluistert.

De straten zijn rivieren van melk,
Waar voetstappen verdrinken
En stemmen oplossen
In het moeras van stiltes.

De toren is een eenzame wachter,
Zijn spits een pijl die de hemel zoekt
Maar wegwijnend verdwijnt,
Gevangen in een sluimerend niets.

Mist kneedt de tijd tot rubber,
Laat het verleden naast je lopen,
Een schaduw in een jas die je herkent
Maar niet kunt aanraken.

De stad ademt traag,
Haar adem vult de longen van de nacht.
En wij?
Wij verdwalen graag in haar zachte handen.

OUD EN NIEUW OP HET PARK

Ze komen hier, hun oren gespannen,
weg van de chaos, de vuurwerkbanen,
waar knallen de nacht in stukken scheuren
en angst hun harige lichamen kleurt.

Op het park heerst een zachte stilte,
een deken van rust, een vredige kilte.
Geen explosies, geen flitsen die dwingen te vluchten,
hier kunnen ze veilig hun angsten ontluchten.

De paden zijn vochtig van winterse regen,
hun poten stappen voorzichtig, maar zegen
ligt in de lucht, geen schreeuwende lichten,
geen onrust die hun zielen verlichten.

Hun baasjes fluisteren zachte beloftes,
aaien de vachten, de oren zo teder,
de sterren kijken vanaf de hemel neer,
als een vuurwerk dat geen pijn meer begeert.

Hier vieren ze samen het nieuwe begin,
zonder chaos die galmt, zonder razende wind.
Een vakantiepark vol rust en trouw,
een toevluchtsoord voor Oud en Nieuw.

ALS DE TROM SLAAPT

In Lomm, waar de Maas haar liederen zingt,
Waar het leven eens danste, de vreugde ons ving,
Zweeft nu een stilte, kil en zwaar,
De vasteloavend wankelt, zijn einde is naar.

Geen tromgeroffel, geen hoempa-geschal,
Geen wagens vol pracht en vol praal.
De fanfare verstomt, de straten verstillen,
Waar gejubel heerste lijkt de leegte te winnen.

De prins zonder scepter, de steek in de kast,
De garde verkilt, als een nacht zonder last.
Maskers verdrogen, confetti vergaat,
De ziel van het dorp, die haast niemand nog slaat.

Maar hoor, in de verte, een fluistering zacht,
Een kind dat nog droomt van die ene pracht.
Een liedje dat sluimert in harten van oud,
Een vonk in de as, nog niet uitgekauwd.

Lomm, laat het niet sterven, dit feest van je ziel,
Laat de kleuren herleven, het vuur dat je hiel!
Want zolang er één stem de harmonie bewaart,
Is de vastelaovend van Lomm niet gekaapt.

Til de trom op, laat de schalmei weer gaan,
Zet het masker op, laat de wereld verstaan:
Hier leeft traditie, hier borrelt de lach,
Lomm houdt zijn vastelaovend, dag na dag.

ONTHAASTEN

Haastig schiet men door het leven,
Altijd hollen, nooit eens even
Maar wie stil staat, leert en ziet
Dat tijd de ware schat geniet.

Een snelle stap, een kort moment,
Maar waarheen, als het 't doel niet kent?
De ademhaling die je mist
Is juist het leven dat je wist.

Ik moet denken aan Herman van Veen
Waarom, en waar gaat hij heen?
'Opzij, opzij, opzij', klinkt het gehaast
Maar waarheen, kijk ik verbaasd.

Onthaast, vertraag, voel elk uur,
De wereld wacht, heeft geen haastig vuur.
In kalmte schuilt een stille kracht,
Die je in haast nooit hebt verwacht.

Dus wandel traag, geniet de weg,
Laat zorgen varen als een veeg.
Want wie onthaast, die vindt de moed
Om echt te leven, écht te voelen, en dat doet goed.

DE KERSTBOOM AAN DE STRAAT

Nog staan de dagen stil in 't jaar,
De kaarsen doven, net pas klaar.
Maar daar staat hij, in alle haast,
De kerstboom, al te vroeg verplaatst.

De naalden nog zo groen, zo fris,
Het einde kwam veel te gewis.
Vóór Driekoningen, het hoort niet zo,
Te vroeg verlaten, zonder troost.

Waar was de rust, het laatste licht,
Dat op Driekoningen wordt gedicht?
Te vroeg geofferd aan de tijd,
Een boom vol kerstherinnering kwijt.

Laat volgend jaar de lessen zijn,
Wacht op de sterren, de laatste wijn.
De boom verdient zijn koningsdag,
Voor hij verdwijnt in wintervlugge vlaag.